

Solar plexus.

Innan jaget tar över
är allt nytt och okänt. Ögonblicket
innan finns ej, ej förflutet eller
framtid. Allt är vidöppet.
Sen återstår att bläddra
bland allt man sett förut
och känner igen. Förfluten tid.

Nån bakom ropar
hallå där, fånga
bollen och handen far ut,
och fångar den.
Ingen lägger sig i.

Göra guld av ingenting.

Förlora allt självklart, alla värden, lusten till allt, alla ting, värderingar och tro, tilliten till yttre krafter och till egna inre.

Stå i den obegripliga

tilltron till det bottenlösa,
till det rasande tvivlet
säkert förankrad endast vid osäkerhet och ovetbarhet.
Dörren ut mot gatan

gick i lås bakom ryggen.

Allt var okänt och förvirrat,

utan före,
utan efter,
utom tid och bortom plats.
Sen

sitta på den låga stenbalustraden
under en hästkastanj, böja sig ned och plocka upp
den gröna taggiga frukten, klyva den:

Å. Vad bryter inte fram.
Bryter sig fram

MAN KAN JU UNDRA HUR DET HELA
EGENTLIGEN HÄNGER IHOP.

”... står inte utsatt på någon karta –
det gör aldrig ställen det är något med.”

Melville: *Moby Dick*.

Man kan ju undra hur det hela egentligen hänger ihop.

Hur barometern plötsligt sjönk.

Hur vinden snabbt drog

skuggsidan

över Riddarfjärden, förbi Rådhuset,

och slog rakt ned i skorstenspipan till

huset där jag bor,

på nedre botten,

att fem våningar ned

duschdraperiet vajade till

i vindpusten ur badrumsventilen,

att jag stod och rakade spegelbilden

när den svepte sig med mig,

att fötterna som tryggt vilat mot

det tegelfärgade klinkergolvet

med ens balanserade

på en fem decimeter

bred H-balk i stål,

femton meter upp,

(och med ryggen mot Helsingör)

hur ett lätt

mer än sextio år gammalt vinddrag,

en ljummen bredstark vind över ryggen

med ens

starkt nog att tappa balansen i
och störta mig rakt ned mot
ett cementgolv långt nedanför.

Tiden kippade efter andan
som i en film om badrumsmördare.

Det är alltid ögonblicket
när allt byter skepnad,
bryter och skummar,
när sekunder,
spänns ut till bristningsgränsen.

Är det sant (Säg att det är sant.)
att universum är oändligt,
att alla och allt är dess mittpunkt,
att alla alltid varit och är
nu

och hur detta nu kan spännas ut
och rymma ett helt liv.

Fäst inte blicken. Låt den flyta fritt. Tänk inte.
Bestäm ingenting. Kungsholmen – Helsingborg. Årtalen
följer inte varandra. Logik, inte det. Inte här. Molnet
drar in både över Stockholm och det rivna varvet i Helsingborg.
Kyrkan på södra sidan Riddarholmen är slottet i Helsingör. Följ
bara. Fäst inte. Var inte klok. Nästa ögonblick har redan varit.
Tänder pipan i baracken i Helsingborg, röken ringlar ut över
Scheelegatan i Stockholm sexti år senare. Nu – (Tiden är dement.)
Platserna förryckta.

Är detta mitt i? Den virvlande medelpunkten?
Mitt kringirrande gyro

balanserande femton meter upp på badrumsgolvet
på en 50 centimeter bred
H-balk.

Där nere pekar gubbarna i plasthjälm
var gastuberna skall ställas ned.

15 meter nerifrån är inte mycket,
klättra upp och dirigera gastuberna
sa basen.

Femton meter nerifrån
är dubbelt så högt uppifrån.

Ha klättrat raskt och övermodigt upp, 20 år gammal
och mött den breda ljumma vinden från Sundet,
den behagliga att svalkas av,
nu livsfarlig,
en liten pust och vinden
fäller mig mot cementgrunden
där nere, de vinkar och pekar
var kranskötaren varsamt skall sänka
ned tuberna med acetylgasen,
han i kranen ser dem inte men jag ser,
därför balanserar jag på balken,
håller fast med ena handen
vinkar med den andra mot kranskötaren
vrida huvudet, inte titta ned
dit jag måste titta,

suget nedifrån,
klamra, hålla, inte ramla, vinden
den underbart, fläktande dödliga
och sen hasa tillbaka (baklänges)
till den resta stegen, undan döden,
mota bort den, stå med bara fötterna
på klinkergolvet,

vara fri

som de unga, de springer
förbi mig med mitt gnagande knä,
det långsamma, det som tvekar, det
som knappt låter mig gå nedför en trappa,

inte blunda. Aldrig blunda,
blunda är döden, inte av skräck,
bara lugn, samlad,
livrädd, dödsblekrädd. Rumpan och ryggen
får sköta balansen.
Bra det där, sa basen,
benen mjuka, svett i ögonbrynen,
sitta i det obegripbara, allt *det aldrig mera*
aldrig mera om jag fallit, aldrig mera
så nära, den underbara vinden och minnet av den
genom skorstenspipan sextio år senare
i badrummet längst ned med raxskum
på kinderna, stora trygga livsfarliga klinkergolvet.

Inte tänka, vind ripplar vattenytan,
den spegelklara bilden splittras,
måste tänka vad är det här,

bara lita till kroppens obegripliga självklarhet,
som nu sviker mig.

Är man alltid mitt i
helheten? Är det den
man själv inte kan se.
Se först till den,
sa Bohm, fysikern, helheten,
måste vara först.

Har den början, har den slut?
finns den när jag inte finns, inte heller
du som läser, hur orienterar man sig
i det hela, finns uppe och nere,
utan och innan, har den säkra
kännetecknen?

Samma stilla
panikslagna bris, (genom då och nu) hela stan
(talar jag om Kungsholmen nu?)
intecknad över takåsarna, vackert om
kvällen med alla fönster tända
på södra sidan Riddarholmsfjärden,
en pyrande gigantisk glöd efter
den senaste ekonomiska krisen.
(Hur många flitiga bankhänder
söker sig till den värmen?)

Vilken tid lever jag i?

Blåljus, avlägsna sirener,
dörrarna till Konsum öppnas och sluts,
rygg efter rygg ser inte

de blåfrusna tiggarna, ett
flygplan drar rep över himlen,

solen vänligt stämd, skuggorna
knivskarpa, men fortsatt kalla.

Varför skälver då inret?
(varför är allt suddigt)
varför stämmer ingenting
när allt rent objektivet ändå stämmer.
Man kör ned händerna i fickorna.
Löpsedlarna prasslar.
Långa steg, för värmens skull –
och blodets.

Hur stor är en sekund?

Hur den spänns ut på längden,
sekunden
till nästan bristningsgränsen,
ena änden juli 1962
andra hösten 2018,
spela på den brummande strängen,
ju fler år
dess högre tonen,
(så mycket ryms)
och släpp: 56 år, ett nu
omöjligt att dela,

omöjligt att summera
till oändligt litet
ändå inte nå fram

till det hela.

Man får svindel, visst
får man, balansera på en H-balk
femton meter över marken
för att dirigera gastuber
från kranen, medan jag rakar mitt
gamla ansikte med fötterna på det röda klinkergolvet.

Helheten,
är den syn, hörsel, hud, lukterna, ett enda
sinne, utan början utan slut? Man får inte
glömma tankarna.

Drömde en gång
att jag var en hink med vatten som hämtats ur havet,
alla mina tankar, alla minnen, allt var både jag
och havet och sedan hälldes tillbaka,
och allt var detta gränslösa
gnälliga gamla jag framför spegeln, balanserande
på den rostiga sträva balken

med Danmark på andra sidan Sundet,
och Söder Mälarstrand,
Gilleleje bakom ryggen,
ditåt Kullen sträcker sig.

Brisen bryr sig inte, Sundet likgiltigt,
caféet vid vattnet, badstranden,
alla barnen som badar,
och föräldrarna som ropar inte för långt ut,
likgiltiga färjorna som far fram och tillbaka,
bara detta lilla balanserande liv,

till vänster varvet
och rakt fram, alltså västerut, malmhamnen
och djuphavshamnen med kranen som kusin Willy skötte.

Spänd var snodden, 56 år, pang, knappt en sekund
och yrseln, är den av ålder, är jag den
i vattnen återhållde och jag en farled
där färjor, minsvepare, dörjare, ålajustrare
snabbt bleknar i stiltjen, blekvattnet, immig
är spegelbilden ansiktet gungar till.
Är det gässen som går eller rakskum?

Kan nån förklara
vad man ingår i om ingå nu är rätta ordet.

Stå still,
håll armarna korsade över bröstet
så att ingenting smiter in,
eller ut,
här står liv på spel,
alla utvägar har upphört finnas till.

Spegelbilden skälver inte längre. Fötterna
trevar efter balansen. Klinkergolv eller H-balk
den må vara av gediget stål ... Men

(är det dags nu?) att hållas tillbaka
i det andra alfabetet, skuggalfabetet;
där bokstäverna tappat rösten och
gömt sig i trycksvärtans skugga.